

❧ KAPITEL 1 ❧

Ivy Vega slentrede træt ind i spisestuen. Hun gled ned på en stol og lagde kinden på det kølige stenbord. Hun ville ønske, hun stadig lå i sin kiste. Mandag morgen var bunden.

”Godmorgen, sovetryne,” sagde hendes far og stillede en skål ved siden af hendes hoved.

”Shh,” mumlede Ivy med lukkede øjne. ”Jeg sover stadig.”

”Det er dine yndlings,” lokkede hendes far. ”Blodpuder med skumfiduser.” Ivy så på de små, hvide skumfiduser og de rødbrune stykker, der sejlede rundt på deres mælkehav. ”Tak,” mumlede hun.

Hendes far var allerede klædt på til arbejde i sorte lærredsbukser og en sort, nålestribet skjorte med franske manchetter. Han nippede til teen og rakte ud efter fjernbetjeningen.

”Der er intet bedre for en teenagers sløve morgenhjerne end en gang sløvt morgen-tv,” sagde han.

Han zappede forbi vejret og nogle talkshows, inden han standsede ved *The Morning Star*.

”Åh nej,” sagde Ivy. ”At se på Serena Stars smil gør mig solskoldet.”

Serena Star, WovTV’s mest berømte reporter, havde ufattelig lyst, affarvet hår. Og hendes øjne så ud, som om de var kirurgisk udvidet, så de altid stod vidtåbne, enten i begejstring eller chok. På det seneste havde hun prøvet at iscenesætte sig selv som en seriøs journalist i sit eget morgenprogram, *The Morning Star*. Forleden havde Ivy i desperation slukket for tv’et, fordi Serena havde sagt: ”Sig mig, hr. senator, hvordan føles det at have fået en lov opkaldt efter sig?”

Denne morgen stod Serena med ryggen til en flok mennesker og talte i sin mikrofon. Hun havde en kort, blå ruskindsnederdel på under en knælang trenchcoat, og hendes opspilede øjne udtrykte: ”Chok!” Hun stod

i en park eller måske på en kirkegård. En pjusket, sortklædt teenager stod ved siden af hende – Ivys far skiftede kanal.

”Gå tilbage!” råbte Ivy.

”Men du sagde ...”

”Ja, det ved jeg godt. Gå tilbage!” gentog hun.

Ivy kunne ikke tro sine egne øjne. Drengen, der stod ved siden af Serena Star, var ingen anden end Garrick Stephens, en af de dummeste vampyrer på hendes skole. Han og hans tumpede venner, Bæsterne, var altid i gang med et eller andet idiotisk stunt, som for eksempel at se, hvem af dem der kunne spise flest hvidløgscROUTONER uden at blive alvorligt syge. De var ikke så farlige, som de lugtede, men de havde altid været møgirriterende.

Serena Star så lige ind i kameraet. ”Jeg, Serena Star, bringer nu et interview med en trettenårig dreng, der nær var blevet levende begravet. I er sikkert enige i, at det er en historie, der i sandhed er ... UFATBARLIG!”

Straks kom der en tekst på skærmen med ordet ”UFATBARLIG!” over Garricks hoved. Ivy himlede med øjnene. Serena fandt altid på den slags tåbelige ord til sine overskrifter.

”For sejt!” smilede Garrick Stephens.

Ivy fik ondt i hovedet. *Hvordan i underverden skal vi bortforklare, at en vampyr stiger op af en kiste midt under en begravelse?*

”Garrick Stephens.” Serena Star vendte sig mod ham. ”Hvordan har du det?”

”Jeg er på toppen!” sagde Garrick.

”Fantastisk!” kommenterede Serena med en let panderynken. Hun havde tydeligvis forventet, at Garrick ville være ude af den. ”Hvor længe lå du så i kisten?”

”En syv-otte timer.”

”Det må have været meget foruroligende,” sagde Serena Star medfølende.

”Kun da kistebærerne gik rundt med den og vækkede mig,” sagde Garrick og så irriteret ud.

”Siger du, at du lå og sov derinde?” spurgte Serena Star med endnu mere opspilede øjne.

”Jep,” svarede Garrick. ”Jeg sov som et lig.”

Ivy krympede sig, da Serena Star rystede måbende på hovedet. ”Det lyder næsten, som om du hyggede dig derinde.”

Garrick trak på skuldrene.

”Garrick Stephens,” sagde Serena Star med

bebrejdende stemme, ”hvad for en slags menneske lægger sig til at sove i en kiste?”

”Det var ikke mig, som fandt på det.” Garrick trak på skuldrene.

”Ikke?” sagde Serena Star. ”Hvem gjorde så?”

Garrick skulle lige til at svare, men tog sig i det. Han lagde armene over kors. ”Jeg vil ikke sladre. Så får de problemer.”

”Vil du påstå, at dem, der gjorde det mod dig, er dine venner?” spurgte Serena Star.

”Totalt,” svarede Garrick med et bredt grin.

”Mener du ...”

”Vi er kongerne af Franklin Grove!” råbte Garrick og viftede vildt med armene. ”Hej, Kyle, Ricky, Dylan! Jeg er i tv!”

Båtnakke! tænkte Ivy.

Serena Star borede videre: ”Hvad forestillede dine venner sig egentlig?”

”De sagde, jeg ikke turde lægge mig derned,” forklarede Garrick med et frækt glimt i øjet. ”Det var derfor, jeg gjorde det.”

Ivy kunne se, at Garrick løj. Han havde det der selvtilfredse udtryk i ansigtet. Han lod, som om det var en leg for ikke at afsløre nogen vampyrhemmeligheder

– som for eksempel, at de sover i kister. Det var alligevel en tåbelig bortforklaring. Især fordi han kæftede op om, at han aldrig havde sovet så godt

”Interna 3’eren er den fedeste kiste nogensinde,” udbød han og greb om mikrofonen. ”Når de siger ’hvil i fred’, så mener de det!”

”Lige et øjeblik,” afbrød Serena. ”Det forklarer stadig ikke, hvordan du er endt her til hr. Koontz’ begravelse.”

”Nå nej. Mine venner syntes, det kunne være sjovt at lade mig ligge derinde – tak for det, gutter!” Garrick blinkede til kameraet. ”Og så forvekslede bedemændene kisterne. Vidste du, at Interna 3’eren er den mest solgte kiste i Amerika?”

Serena Star hev mikrofonen til sig. ”Skal vi virkelig tro på, at det her bare var drengestreger?” sagde hun til Garrick, der igen trak på skuldrene.

”Eller,” fortsatte hun og vendte sig langsomt om mod kameraet, ”har vi at gøre med noget langt mere uhyggeligt?”

Åh-åh, tænkte Ivy. Serena Star kan lugte blod.

”De er tydeligvis besat af tanken om døden,” fortsatte Serena, mens kameraet zoomede ind til et nærbillede af hendes chokerede ansigt, ”og det

kostede næsten denne vildledte unge mand livet!”

”Hvem kalder du ’vildledt’, hvad?” hylede Garricks stemme uden for billedet.

”Og han er ikke alene,” sagde Serena og ignorerede Garrick. ”Det er tydeligt, at denne søvnige by røber en dystre besættelse, der fylder de unge menneskers sind.” Et kort klip i den direkte udsendelse viste en flok goths fra sjette klasse uden for centeret.

”Er ungdommen i fare?” spurgte Serena ildevarslende, da hun vendte tilbage til skærmen. Hun rynkede beslutsomt på panden. ”Jeg, Serena Star, stopper ikke, før jeg har afsløret den onde sandhed om, hvad der foregår her.”

Åh nej, tænkte Ivy. Nu siger hun den der replik.

”Fordi sandhedens stjerne skal skinne!” erklærede Serena Star dramatisk, mens hun viftede med mikrofonen i luften. Det var den mest lamme journalistiske afslutning, Ivy nogensinde havde hørt. ”Jeg hedder Serena Star. Vågn op, Amerika!”

Nu gik de over til reklamerne. Ivys far slukkede for tv’et. ”Du må love mig én ting,” sagde han. ”Hvis du nogensinde kommer i tv, så gør et bedre indtryk end ham Garrick Stephens.”

”Det er ikke sjovt, far,” sagde Ivy. ”Hvis Serena

Star begynder at efterforske Franklin Groves goths, så ved du godt, hvad hun risikerer at finde. Hvad nu hvis hun er ude efter den sensationelle nyhed, at vampyrer findes? Så vil vi aldrig være i sikkerhed mere!”

Hendes far satte sin te fra sig. ”Ivy,” sagde han, ”vi taler om en kvinde, der er mest kendt for sin særlige afsløring af de rige og berømtes fodtøj. Jeg tvivler stærkt på, at hun er i stand til at finde nogle håndgribelige beviser. Og så snart der kommer den mindste sladder fra Hollywood, har Serena Star glemt alt om Franklin Grove.”

Ivy sukkede. ”Jeg håber, du har ret,” sagde hun og rejste sig for at bære sin tomme skål ud i køkkenet, ”for hvis du ikke har, bliver det svært at få blodpuder med skumfiduser her i kvarteret.”

Mandag morgen, netop som de kørte hen foran skolen i Franklin Grove, og Olivia var ved at tage lyserød læbestift på, hørte hun sin mor gispe. Olivia så, at skolens trappe vrimlede med mennesker, og der holdt tv-vogne hele vejen langs fortovet.

”Wov!” sagde Olivia.

Hendes mor parkerede ud for en bil og skulle til at stige ud af bilen.

Olivia greb sin mor i armen. ”Hvor skal du hen?”

”Jeg vil se, hvad alt det hurlumhej drejer sig om,” sagde hendes mor.

Olivia rystede på hovedet. ”Du kan ikke gå med mig ind i skolen.”

”Hvorfor ikke?” spurgte hendes mor.

”Fordi jeg går i ottende klasse,” forklarede Olivia.

Olivias mor smilede og rystede på hovedet. ”Nå, okay,” sagde hun med et suk.

”Det er ikke på grund af dig,” forsikrede Olivia. ”Det gælder alle mødre. Det er en slags regel. Jeg ringer senere.” Og så kyssede Olivia sin mor på kinden, steg ud af bilen og klemte sig ind mellem to tv-vogne.

Hun gik op ad trappen og prøvede at undgå at snuble i alle tv-holdenes kabler, mens hun siksakkede gennem mængden. Hun lod blikket glide hen over hoben af journalister og fik øje på et par lyse krøller forude. ”Camilla!” råbte hun.

Camilla Edmunson vendte sig om og vinkede. ”Er det her ikke vildt?” sagde hun, da Olivia var nået hen til hende.

”Hvad sker der?” spurgte Olivia.

”Alle prøver på at komme med i tv,” svarede Camilla.

Olivia kunne se Kyle Glass i nærheden, et af Bæsterne. Han holdt to fingre op bag en intetanende journalists hoved, så det lignede kaninører. Kameramanden viftede hektisk med armen i et forsøg på at få ham væk.

Olivia rynkede panden. ”Øh, er jeg gået glip af noget?”

”Har du ikke hørt det?” spurgte Camilla forbløffet. ”Garrick Stephens steg op af en kiste under en andens begravelse i går. Det var ligesom, da den intergalaktiske skurk Zolten flygtede ved at gemme sig i en cryopod.”

Olivia gik ud fra, at hendes veninde hentydede til en af de science fiction-bøger, som hun elskede så højt. Olivia havde altid foretrukket vampyrfiktion. Da hun flyttede til Franklin Grove, havde hun faktisk troet, at vampyrer *kun* var fiktion.

Men hun havde taget grueligt fejl. Hun blev stadig svimmel, når hun tænkte på, at Franklin Grove vrimlede med lyslevende, bloddrikkende vampyrer. De fleste af dem, bortset fra Garrick og hans venner, var rigtig flinke.

Ingen andre mennesker i Franklin Grove havde nogen anelse om, at deres by var en vampyrcentral.

Vampyrrigets Allerførste Regel var nemlig: *Omtal det aldrig*. At stige op af en kiste under en begravelse var nok helt forbudt.

Olivia vidste kun det om vampyrerne på grund af Ivy Vega, som hun havde mødt på sin første skoledag i Franklin Grove. Olivia var en inkarneret cheerleader, og Ivy var über-goth, så i starten havde de virket så forskellige som sort lakrids og candyfloss. Men der gik ikke lang tid, før Olivia og Ivy opdagede, at de lignede hinanden på en prik.

Faktisk – og *det er her*, tænkte Olivia, *det virkelig bliver syret* – var de enæggede tvillinger. Enæggede på nær i én forstand: Ivy var vampyr!

”Nå, men,” fortsatte Camilla, ”nu er hele verden interesseret i Franklin Grove, og medierne – især Serena Star – prøver at gøre Garrick til en stor historie om ungdommens forfald.”

”Det’ løgn.” Olivia tabte underkæben. ”Serena Star fra WovTV? Hun er vildt berømt!”

Camilla nikkede, men hun var tydeligvis ikke nær så imponeret. ”Hun tror, at vi alle sammen skjuler en forfærdelig hemmelighed.”

Olivias hjerte sprang et slag over. ”Såsom hvad?”

”Hvem ved?” sagde Camilla. ”Der er jo ikke noget

at komme efter. Franklin Grove er nok Amerikas mest almindelige by.”

Olivia smilede lidt anstrengt. Camilla anede ingenting.

Jeg må hellere finde Ivy, tænkte Olivia, og høre, hvad hun har at sige om det hele! ”Skal vi gå ind?” spurgte hun.

Hun og Camilla listede uden om mylderet på vej hen til skolens indgang. Pludselig hørte Olivia en bekendt, skinger stemme, der råbte hendes navn. Hun forsøgte at ignorere den og gå videre, men stemmen skreg bare endnu højere: ”OLIVIA!”

Olivia krympede sig og bad Camilla fortsætte uden hende. Hun vendte sig modvilligt om og så Charlotte Brown, hendes cheerleader-kaptajn, stå i en ring af kameraer og vinke Olivia hen til sig.

Lige siden Olivia var kommet med på cheerleaderholdet for et par uger siden, var det, som om Charlotte havde glemt, at hun havde forsøgt at sabotere Olivias udtagelse. Charlotte og hendes veninder, Katie og Allison, behandlede faktisk Olivia, som om hun var deres bedste veninde. *Så virker cheerholdet i det mindste som et team,* tænkte Olivia på vej derhen.

”Sig det, Olivia!” sagde Charlotte. Hun greb hendes

arm og trak hende hen foran kameraerne. ”Du ved, hvordan det er at være ny elev. Hvor skræmmende det er med alle de dårlige eksempler.”

Olivia rynkede på næsen. Et kamera blitzede. ”Jeg, øh, ved ikke ...”

En journalist i et krøllet jakkesæt stak en mikrofon op i Olivias ansigt. ”Har du nogensinde sovet i en kiste?”

”Nej,” sagde Olivia forbløffet.

En kvinde med en båndoptager spurgte: ”Kender du noget til en gadebande, der hedder Bæsterne?”

Olivia rystede på hovedet. ”Jeg ville ikke ligefrem kalde dem ...”

En lille, bestemt dame i en stram, orange buksedragt møvede sig ind mellem de andre. Hendes lyse hår skinnede i solen. Olivia gispede: selveste Serena Star! Hun så meget mindre ud, end hun gjorde i tv.

”Har du nogensinde,” sagde Serena Star og skød sin mikrofon op under Olivias hage, ”følt dig truet af, at alle omkring dig er sortklædte?”

Åndssvagt spørgsmål! tænkte Olivia. ”Siden hvornår er der noget galt i at gå med sort?” spurgte hun.

Charlotte sprang ind foran hende. ”Ja, frøken Star,

det har jeg, totalt!” råbte hun, vildt oppe at køre over at tale med en kendt journalist som Serena.

”Engang,” sagde hun og slog dramatisk med håret, ”hvor jeg var inde på pigetoiletet for at opfriske min gloss, kom der to gothpiger ind. De var klædt i sorte klude fra top til tå, og de havde sort neglelak på neglene. Gæt, hvad de gjorde? De *knurrede* af mig!”

”Knurrede af dig?” gentog Serena Star.

”Mmm.” Charlotte nikkede alvorligt. ”Jeg blev så bange, at jeg løb ud uden at få rettet på mascaraen!”

”Så du mener, det er et problem,” pressede Serena på, ”at så mange af Franklin Groves elever er besat af mørket?”

”Totalt!” sagde Charlotte enigt. ”Sort er bare så sidste års mode.” Hun gestikulerede hen mod Serena Stars turkisfarvede stiletter. ”Jeg er fuldstændig vild med dine sko. Er de fra Hollywood?”

Olivia benyttede lejligheden til at snige sig væk. Hun fræsede op ad skolens trappe og gennem indgangsdøren. Hun måtte bare tale med sin tvillingsøster om det, der foregik udenfor.

Hun kunne se Ivy stå ved sit skab længere henne ad gangen sammen med sin nye kæreste, Brendan

Daniels. Selv Brendan havde ikke opdaget, at hun og Ivy lignede hinanden. ”Vi ses senere, ikke?” hørte hun Brendan sige.

”Okay,” kurrede Ivy og snurrede rundt med smaragdringen i sin halskæde. Olivias søster var vildt forelsket. Det var supersødt.

Mens hun ventede på, at Ivy og Brendan fik sagt farvel, legede Olivia med ringen på sin finger. Det var faktisk deres fuldstændig ens smaragdringe, der havde hjulpet Ivy og Olivia med at finde hinanden. Ringene var det eneste, de begge to havde fra deres forældre.

Brendan gik forbi med et venligt: ”Hej, Olivia!” og Olivia for hen til sin søster.

”Lad mig gætte,” begyndte Olivia. ”Du har stadig ikke fortalt ham om os.”

”Jeg sværger, jeg har forsøgt,” svarede Ivy og tog en sort sweater af for at afsløre en grå, figursyet T-shirt med en illustration af Edgar Allan Poes ansigt. ”Men det virker aldrig som det rigtige tidspunkt at sige: ’Hey, i øvrigt så har jeg en tvillingsøster, jeg aldrig har kendt til.’”

”I sidste ende,” sagde Olivia, ”bliver vi nødt til at fortælle alle det, også vores forældre.”

Pludselig opstod der tumult længere henne ad gangen. Olivia så op og fik øje på Garrick Stephens, der kom valsende med solbriller på og en T-shirt med påskriften INTERNA 3 – HVIL I FRED! De andre Bæster flokkedes bag ham. Folk trak sig til side for at lade dem passere, som om Garrick var en stjerne-quarterback, der lige havde vundet en stor kamp – eller en quarterback, der lige havde tabt en stor kamp ved at løbe ned til den forkerte målzone.

”Autografer?” sagde Garrick nonchalant.

”Autografer?” Ivy rystede vredt på hovedet. ”Jeg kvæler ham,” sagde hun. ”Tænk, at jeg måtte bruge sidedøren i morges! Det måtte Brendan også. Ellers var vi aldrig sluppet levende op ad trappen.”

”Det var det, jeg ville tale med dig om,” svarede Olivia. ”Jeg så Charlotte blive interviewet af Serena Star. Hun sagde, at to goths havde knurret ad hende på toilettet.”

”Vi knurrede ikke,” protesterede Ivy. ”Vi gøede.” For helvedes skyld, sidste år fik hun en permanent, der fik hende til at ligne en puddel.”

Olivia lo, men hendes søster blev alvorlig.

”Det her er virkelig slemt, Olivia,” sagde Ivy bekymret. ”Først troede jeg, at historien ville gå i sig

selv, men det sker ikke med alle de journalister og folk som Charlotte og Garrick, der kæmper om en plads i rampelyset.”

Sophia Hewitt, Ivys ældste veninde, dukkede op med sit store digitalkamera om halsen. ”Sort alarm,” hviskede hun kryptisk. ”Jeg gentager: Sort alarm.” Og med de ord forsvandt hun hen ad gangen.

Ivy svingede hurtigt sin sorte lædertaske over skulderen og smækkede døren til sit skab.

”Hvad er sort alarm?” spurgte Olivia med lavmælt stemme.

”Fysikgangens toilet,” sagde Ivy og løb hen ad gangen. Olivia skyndte sig for at holde trit.

De kom farende ind ad toiletdøren og så Sophia, der tjekkede alle båsene for at sikre sig, at der var helt tomt.

Så vendte hun sig om mod Ivy og Olivia med begge hænder i siden. ”Garrick Stephens blev ikke provokeret af vennerne. Han var ude at shoppe!”

”Helt alvorligt?” spurgte Ivy.

”Gravalvorligt,” sagde Sophia.

Olivia sagde: ”Jeg er slet ikke med.”

”Vampyrer opgraderer deres kister, ligesom de fleste opgraderer deres mobiltelefoner,” forklarede Ivy.

”Og Interna 3’eren er den sidste nye, herrefede drømmekasse,” tilføjede Sophia. ”Garrick har slet ikke råd til den. Han syntes bare, den kunne være sjov at prøve.”

Ivy rynkede panden. ”Bedemandsforretninger bestyres ofte af vampyrer. Deres udstillingslokaler har flere formål. Denne gang må de have forvekslet udstillingskisten med den døde mands.”

Sophia bed i en af sine sorte fingerne. ”Jeg er virkelig urolig, Ivy. Serena Star hungrer virkelig efter en stor historie. Og kan hun ikke finde den, finder hun sikkert selv på en!”

Olivia indså nu, hvor meget der stod på spil. Det her var ikke bare en sladderhistorie til nyhederne. Det her kunne ende med den største heksejagt siden, ja, siden heksejagterne. Hvad ville folk gøre, når de opdagede, at der boede vampyrer blandt dem?

”Vi må se at få Serena Star væk fra sporet,” sagde Sophia.

Både Ivy og Olivia nikkede.

”Hvad forestiller du dig?” spurgte Ivy.

”Det ved jeg ikke!” sagde Sophia opgivende.

”Det var derfor, jeg hev jer med herind.”

Ivy sukkede. De tre piger stod tavse et øjeblik.

”Vi må lave en afledningsmanøvre,” tænkte Olivia højt.

”Præcis!” sagde Ivy enigt. ”Min far mener, at Serena Star vil glemme alt om Franklin Grove, så snart der kommer nyt sladder fra Hollywood.”

”Kanon!” sagde Sophia sarkastisk. ”Så skal vi bare have en af os til at date Årets Lækreste Kendte Mand.”

”Jeg melder mig frivilligt,” sagde Olivia i et forsøg på at bryde den anspændte stemning.

”Jeg siger bare,” bed Ivy ad Sophia, ”at vi må finde på en historie, der interesserer Serena mere end vampyrerne.”

Okay,” sagde Olivia, ”slap af I to. Vi kan måske overbevise Serena om, at der er varulve i Franklin Grove i stedet for – eller noget lige så åndssvagt.”

Ivy og Sophia så nervøst på hinanden.

Olivia blinkede. ”Sig ikke, at der også er varulve i Franklin Grove?”

Ivy løftede sine øjenbryn, idet klokken ringede ind til første time.

”Reddet af klokken!” udbrød Sophia. Hun og Ivy for ud af toilettet, mens Olivia stod tilbage med åben mund.

